

La 'peineta' de Maria Rodés

És capaç de cantar 'Tres puñales' i sortir de l'escenari fent saltironets

Al final de l'assaig general de Conillet, dijous al vespre al Teatre de Salt, Clara Segura va agrair els aplaudiments cantant Ella, de Chavela Vargas. I la seva interpretació tenia poc de melodrama i més de regal per a l'ànima. La cantautora Maria Rodés [<http://www.mariarodes.net>] també va invocar la Vargas dissabte, abans d'acomiar-se, en el concert a La Planeta [<http://www.laplaneta.net/>] dins Temporada Alta [<http://www.temporada-alta.net/ca/programacio/377-maria-rodes.html>]. Els versos de Que te vaya bonito, ranxera que serveix també per mitigar els comiats més agredolços, van sonar a la manera de la Rodés, que fa de la delicadesa el seu tret identitari. En un gènere tan hiperbòlic com és la copla, Maria Rodés s'ha posat la peineta de la candidesa i n'ha fet un disc de relectures, Maria canta copla [<http://mariarodes.bandcamp.com/album/maria-canta-copla>], que no de versions, del que en el seu moment eren les cançons més populars de la República. I és que la Rodés és capaç de cantar Tres puñales i sortir de l'escenari fent saltironets, de puntetes, com si hagués acabat una funció escolar. Dramatisme? Naturalitat. Per exemple Flor del mal sona entre botànic i aquàtic, amb cors que recorden cants de sirena, o Marinero de la barca té un aire de jota. De les coplas a temes propis com ara Desorden, Mirall i Lejos de Pekín –en la qual cantar en xinès sembla un joc infantil o la sintonia pròpia d'un anime per a nens– i una versió, preciosista, de L'ocell, de Joan Colomo. Al principi, aquesta sensibilitat sonava freda, fins i tot la veu de Rodés no acabava d'empeltar-se de l'ambient. Va ser a partir de Las manos vacías –la primera copla que la cantant barcelonina va conèixer de Lola Flores– que el concert va fer el tomb cap a la intensitat i potència. Especialment destacable Guillem Martorell amb la guitarra elèctrica, amb distorsions que semblaven els esgarips de la folklòrica, i també el mestratge de la guitarra clàssica d'Isabelle Laudenbach, que durant deu anys va ser component de Las Migas. Completaven l'acompanyament el baix Nàtan i el bateria Pep Terricabres. Sense l'histerisme que l'estigmatitza, les coplas de la Rodés sonen despallades però més sensibles que cantades des de la desmesura passional.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 10-11-2015 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/913301-la-lpeineta-de-maria-rodes.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui